

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:57 -

அகவல்

அரசன் அமசைச் சர்பால் அறிவிக் கின்றான் :  
 "அமுத வல்லிஎன் ஆசைக் கொரூபணை !  
 தமிழிலக் கியங்கள் தமிழிலக் கணங்கள்  
 அமவைவாற ஆயந்தாள் ; அயல் மொழி பயின்றாள் ;  
 ஆர்ந்த ஒழுக்கநில , நீ திநில அறிந்தாள் ;  
 அனதை தும் உணர்ந்தா ளாயினும் , அன்னாள்  
 கவிதை புனையக் கற்றா ளில்லை.  
 மலரும் , பாடும் வண்டும் , தளிரும் ,  
 மலையும் , கடலும் , வாவியும் , ஓடையும் ,  
 விண்ணின் விரிவும் , மண்ணின் வனப்பும் ,  
 மலேலோர் மனையும , மலெந்தோர் மலெவும்  
 தமிழின் அமுதத் தனமையும , நனமையும ,  
 காலனும் பரிதியும் , மாலை மதியமும்  
 கண்ணையும மனத்தையும கவர்வன ; அதனால்  
 எனமகள் அகத்தில் எழுந்த கவிதையைப்  
 புறத்தில் பிறர்க்குப் புலப்படுத்துதற்குச்  
 செய்யுள் இலக்கணம் தெரிதல் வணைபுமாம் !  
 ஏற்றஓர் ஆசான் எங்குளான் ?  
 தோற்றிய வாறு சொல்க அமசைச் சரே!"

என்சீ ர் விருத்தம்

தலமைஅமசைச் சன் புகல்வான் : 'எனது மன்னா,  
 சகலகலை வல்லவன் ; இவ் வுலகோர் போற்றும்  
 புலவன் ; உயர்கவிஞன் ; அவன்பேர் உதாரன் !  
 புதல்விக் குத் தக்க உபாத் தியாயன் அன்னனோன் .  
 இலையிந்த நாட்டினிலே அவனை ஒப்பார் !  
 எனினும் , அவன் இளவயதும் அழகும் வாயந்தோன் .  
 குலமகளை அன்னவன் பால் கற்க விட்டால்  
 கற்றவைந்து சரேந்தாலும் சரேதல் கட்டும் !

ஆனாலும் நானிதற்கோர் மார்க்கம் சொல்வனே ;  
 அமுதவல்லி உதாரனிடம் கற்கும் போது  
 தனேத்தழாள் தனைஅவனும் , அவனைப் பண்ணும்  
 தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் திரை விடுக்க !  
 பானல் விழி மங்கலையிடம் "உதாரனுக்குப்  
 பார்வையில்லை கருட" னென்று சொல்லி வகைக்க !  
 ஞானமுறும் உதாரனிடம் "அமுத வல்லி  
 நலிகுஷ்ட ரோகி" என எச்சரிக்க !"

தார்வநேதன் இதுகடேடான் ; வியந்தான் ! "ஆம் ஆம்  
 தந்திரத்தால் ஆகாததொன்று மில்லை ;

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:57 -

---

பரேவாய்ந்த உதாரணைப்போய் அழைப்பீர்" என்றான்.  
பசேசுவல்ல அமைச்சர்பலர் சின்றழைத்தார்.  
தரேவாய்ந்த புவிராஜன் போலயேந்தச்  
சந்தமிழ்தீந் கவிராஜன் உதாரன் வந்தான்.  
பார்வநேதன் நிகழ்த்தினான்; உதாரன் கட்டெப்  
"பந்தமிழ்க்குத் தொண்டுசெய்க் கடவோம்" என்றான்.

சிந்து கண்ணி

மன்னவன் ஆணைப்படி - கண்ணி  
மாடத்தைச் சேர்ந்தொரு  
பன்னரும் பஞ்சலோலை - நடப்ப  
பாங்கில் ஓர் பொன்மடே!  
அன்னதோர் மடேயிலே - திரை  
ஆர்ந்த மறைவினிலே  
மின்னொளி கட்டெப்பாள் - கவி  
வநேதன் உரைத்திடுவான்!

யாப்புமுறை உரைப்பான் - அணி  
யாவும் உரைத்திடுவான்;  
பாப்புனை தற்கான - அநு  
பவம்பல புகல்வான்.  
தீர்ப்புற அன்னவளும் - ஆசு  
சித்திரம் நன்மதுரம்  
சேர்ப்புறு வித்தாரம் - எனும்  
தீந் கவிதையனைத்தும்,

கற்றுவர லானாள்! - அது  
கால பரியந்தம்  
சற்றும் அவன்முகத்தை - அவள்  
சந்திக் கவில்லை! விழி  
அற்றவனைப் பார்த்தால் - ஓர்  
அபசகுன மென்றே!  
உற்றதோர் நோயுடையாள் - என  
றுதாரனும் பார்த்தில்லை!

இவ்விதம் நாட்கள் பலப் - பல  
ஏகிட ஓர் தினத்தில்  
வவெ்விழி வலுடையாள் - அந்த  
மடேயிற் காத் திருந்தாள்.  
அவ்வம யந்தனிலே - விண்  
அத்தனையும் ஒளியால்  
கவ்வி உயர்ந்ததுபார் - இரூட்  
காட்டை அழித்தநிலா!

எண்சீர் விருத்தம்

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:57 -

அமுதவல்லி காத் திருந் த மடேயை யண்டை  
அழகியபிஞ் சோலையைண்டை உதாரன் நின்றே,  
இமையாது நோக்கினான் முழு நிலாவை!  
இருவிழியால் தழுவினான்; மனத்தால் உண்டான்!  
சுமசுமையாய் உவப்படுக்க, உணர்வு வளம்  
தபுண்டிவிட ஆஆஆ என்றான்; வாணி  
அமுதைத் திட்டாள் நற்கவிதை! மழைபோற் பெய்தான்!  
அத்தனையும் கடைபிருந்தாள் அமுத வல்லி!

"நீ லவான் ஆடகைக்குள் உடல் மறைத்து  
நிலாவென்று காட்டாகின்றாய் ஒளி முகத்தகை!  
கோலமுழு தும் காட்டி விட்டால் காதற்  
கொள்ளையிலே இவ் வுலகம் சாமரோ? வானச்  
சோலையிலே பித்ததனிப் பிவோ நீ தான்!  
சொக்கவெள்ளிப் பாற்குடமோ, அமுத ஊற்றோ!  
காலவைந்த சமீபரிதி கடலில் மழ்க்கிக்  
கனல் மாறிக் குளிரடைந்த ஒளிப் பிழம்போ!

அந் தியிரு ளாற் கருகும் உலக கண்டனே;  
அவ்வாறே வான்கண்டனே; திசைகள் கண்டனே;  
பிந்தியந்தக் காரிருள்தான் சிரித்த துண்டோ?  
பெருஞ் சிரிப்பின் ஒளிமுத்தோ நிலவே நீ தான்!  
சிந்தாமல் சிதறாமல் அழகையெல்லாம்  
சகேரித்துக் குளிரறேறி ஒளியும் ஊட்டி  
இந்தாவென்றேஇயற்கை அன்னை வானில்  
எழில் வாழ்வைச் சித்தரித்த வண்ணந் தானோ!

உனக்காணும் போதிலே எனன் ளத்தில  
ஊறிவரும் உணர்ச்சியினை எழுது தற்கு  
நினைத்தாலும் வார்த்தைகிடைத் திடுவ தில்லை;  
நித்திய தரித்திரராய் உழைத் துழைத் துத்  
தினைத் துணையும் பயனின்றிப் பசித்த மக்கள்  
சிறிதுகழ் தடேங்கால், பானை ஆரக்  
கனத்திருந் தவெண்சோறு காணும் இன்பம்  
கவின நிலவே உனக்காணும் இன்பம் தானோ!

உன்னனை திருவிழியாற் காணு கின்றனே;  
ஒளிபெறுகின்றனே; இருளை ஒதுக்கு கின்றனே;  
இன்னலெலாம் தவிர்கின்றனே; களிகொள் கின்றனே;  
எரிவில்லை குளிர்கின்றனே புறமும் உள்ளும்!  
அன்புள்ளம் பணுகின்றனே; அதுவா முற்றி  
ஆகாயம் அளவுமொரு காதல் கொண்டனே!  
இன்பமெனும் பால்நுரையே! குளிர் விளக்கே!  
எனையிழந்தனே, உன்னழிலில் கலந்த தாலே!"

வறே சிந்து கண்ணி

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:57 -

இவ்விதமாக உதாரணம் - தன  
தின்குரலால் வண்ணிலாவையே  
திவ்விய வர்ணனை பாடவே - சுவை  
தகைக்கிய கன்னங் கருங்குயில்,  
"அவ்வறிஞன் கவி வல்லவன் - விழி  
அற்றவனாயின், நிலாவினை  
எவ்விதம் பார்த்தனன், பாடினன்? - இதில்  
எத்துக்கள் உண்டென ஓடியே,

சாதுரியச் சொல் உதாரணம் - அவன்  
தாமரைக் கண்ணொடும் கண்டனள்!  
ஓதுமலகைக் குலம் போலவே - அவன்  
ஓங்கிய தோள்களாகக் கண்டனள்!  
"ஏதிது போன்றோ ராணழில் - குறை  
இன்றித் திருந்திய சித்திரம்?  
சோதி நிலாவாகும் மாசுண்டாம் - இச்  
சுந்தரனோ கறை ஒன்றிலான்!"

என்று வியப்புடன் நின்றனள்; - அந்த  
ஏந்திழை தன்னெதிர் நின்றதைத்  
தன்னிகரற்ற உதாரணம் - கண்டு  
தன்னை மறந்தவனாகியே  
"என்ன வியப்பிது? வானிலே - இருந்  
திட்டதோர் மாமதி மங்கையாய்  
என்னெதிரே வந்து வாய்த்ததோ? - புவிக்  
கதேதிது போலொரு தண் ஒளி!

மின்னற் குலத்தில் விளைந்ததோ? - வான்  
வில்லின் குலத்திற் பிறந்ததோ?  
கன்னற் றமிழ்க் கவி வாணரின் - உளக்  
கற்பனையே உருப் பற்றத்தோ?  
பொன்னின் உருக்கிற் பொழிந்ததோ? - ஒரு  
புங்கொடியோ? மலர்க் கட்டமோ?"  
என்று நின்றதை உதாரணதான் - "நீ  
யார்?" என்ற ஓர் உரை போக்கினான்.

"அமுதவல்லியன்றோ!" என்றாள் - "அந்த  
அமசைச் சனம் முடிவநேதனும்  
நமைப் பிரித்திடும் எண்ணத்தால் - உனை  
நாட்டம் இலாதவன் என்றனர்!  
சமுசயப்பட நீ இன்று - மதி  
தரிசன மதைய் பாடினா!  
கமலங்கள் எனும் கண்ணுடன் - உனக்கை  
காணப் பற்றதென்கண்" என்றாள்.

எண்சீர் விருத்தம்

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:57 -

"இன்னொன்று களையோ அமுத வல்லி!  
என்னிடத்தில் உன்தந்தை "என்கட்கு  
முன்னொன்று தீ வினையால் பருந்தோய் வந்து  
மண்ணதருனச் சொல்லிவதைத் தான்! அதனாலன்றோ  
மின்தொன்று பண்ணென்று புவியில் வந்து  
விளைந்ததுபோல் விளைந்த உன்தழகு மனே  
இன்றுவரை நான் பார்க்க எண்ண வில்லமை  
என்றுரைத்தான்; வியப்புடையான் இன்னுஞ் சொல்வான்:

புகாரிருளால் சூரியன்தான் மறைவதுண்டோ?  
கறசச்சேற்றால் தாமரையின் வாசம் போமோ?  
பரேதிருப்பால் உண்மையை இன்மையாமோ?  
பிறர் சூழ்ச்சி சந்தமிழை அழிப்பதுண்டோ?  
நரே இரத்தித் தீர்ப்புரைத்துச் சிறையிற்போட்டால்  
நிறைதொழிலா ளர்களுணர்வு மறைந்து போமோ?  
சீரழகே! தீந்தமிழே! உன்கைகள் கண்ணதைத்  
திரையிட்டு மறைத்தார்கள்! முன்னு சொன்னான்.

பஹொடவை வண்பா

"வானத்தை வண்ணிலா வந்து தழுவுவதும்  
மோனத் திருக்கும் மூதிரசோலை மயெசிலிர்க்க  
ஆனந்தத் தன்றல் வந்தாரத் தழுவுவதும்  
நானோக்கி நோக்கி நலிதலின்கை காணாயோ?  
சித்தரித்த ஆணழகே, சன்னுபடர் மூலலையின்கை  
கத்தரித்தல் இன்றிக் கரந்தழுவும் மாமரமும்,  
சத்தமிட்ட வண்டு தடாகத்தின் அல்லியினை  
முத்தமிட்டுத் தன்குடிக்கும் நல்ல முடிவும்,  
உணர்வுதனை உண்டாக்க வில்லையோ உன்பால்?  
தணலதைத் தான் வீசுகின்றான் சந்திரனும் எனமலே!  
கூணமுள்ளார், கொஞ்சவரும் கோதையரைக் காதற்  
பிணமாகித் தாங்கள் பிழைக்க நிறைப்பாரோ?"  
என்றுதன் காதல் எரிதழலுக் காற்றாமல்  
சன்னுதன் னெஞ்சம் தரிவித்தான் சலேவிழியாள்!  
"நன்று மடமயிலே! நான் பசியால் வாட்கின்றனே;  
கூன்றுபோல் அன்னம் குவித்திருக்கு தன்னெதிரில்!  
உண்ண முடியாதே ஊராள் வோன் கபர் வாளும்  
வண்ணமுடிச் சிலைவாக்கும் வந்து மறிகுதுடி!  
எண்ணக் கடலில் எழுங்காதல் நீ எலதைதான்  
உண்ணும் மணிக் குளத்தில் ஓடிக் கலக்காமல்  
நால் வருணங்கள் விதித்தார் நாட்டார்கள்; அன்னவற்றில்  
மலே வருணம் கொல்கொண்டு மதேனியை ஆள் வருணம்  
நீ யன்றோ பண்ணே! நிறைப்பை யகற்றிவிடு!  
நாயென்றே எண்ணினதை நத்தாமல் நின்றாவிடு!  
வலே விழியால் என்றன் விலாப்புறத்தகைக் கொத்தாதே!  
பால் போல் மொழியால் பதகைக் கையிர் வாங்காதே!

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:57 -

கண்ணாடிக் கன்னத்தகைக் காட்டினன் உள்ளத்தபை  
புண்ணாக் கிப் போடாதே; போபோ மறந்துவிடும்!  
காதல் நெருப்பால் கடலுன்மலே தாவிடுவனே  
சாதினும் சங்கிலினன் தாளபை பிணித்ததீ !  
பாளசை சிரிப்பில் நான் இன்று பதறிவிட்டால்  
நாளகைக் குவந்தெனும் நச்சரவாக் கனெச்செய்வனே?  
கொஞ்சு தமிழ்த்தனைக் குடித்துவிட அட்டியில்லை  
அஞ்சுவதஞ்சாமனை பதேமையென்றோ அணங்கே?  
ஆணிப்பொன் மனை அதில் கிடக்கும் நல்லொளியகை  
காணிக் கை நீ வதைத்தால் காப்பரசர் வாராரோ?  
பட்டாளச் சக்ரவர்த்தி பார்த்தாலும் உன் சிரிப்புக்  
கட்டாணி மூத்துக் குக் காலில் விழ மாட்டாரோ?"  
என்றழுதான் விம்மி இளையான், கவியரசன்.  
கூன்றும் இரங்கும்! கொடும் பாம்பும் நெஞ்சிளகும்!  
ஏழையரகைக் கொல்ல எதிரிந்து பார்த்திருப்போர்  
பாழான நெஞ்சும் சிலசமயம் பார்த்திரங்கும்!  
சித்தம் துடிக் கின்ற சேயின் நிலமைகைக்  
ரத்தவெறி கொண்டலையும் நால் வருணம் ஏனிரங்கும்?  
ரத்தவெறி கொண்டலையும் ராசன் மனம் ஏனிரங்கும்?  
அத்தருணம் அந்த அமுதவல்லி ஏதுசொல்வாள்:  
"வாளை உருவிவந்து மன்னன் எனதுடலை  
நாளையே வட்டி நடுக் கடலில் போட்டும்,  
காளையன் கைகள் எனகை காவாமல் போகட்டும்,  
தாளையன் அடையத் துடித்தையல் உள்ளம் மாறாதே!  
ஆதரவா காட்டாமல் ஐய! எனனை விட்டுத் தால்  
பாதரகை ஷைபோலுன்றன் பாதம் தொடர்வதென்றி,  
வறே கதியறியனே; வந்தென் சதுர் வருணம்  
சீறும் எனில் இந்த உடல் தீர்த்தபின்னும் சீறிடும்மோ?  
ஆரத்தழிவி அடூத்தவினாடிக் குள் உயிர்  
தீரவரும் எனிலும் தனை போல் வரவறே பனை!  
அன்றியும் என காதல் அமுதே! நமதுள்ளம்  
ஒன்றுபட்ட பின்னர் உயர்வென்ன தாழ்வென்ன?  
நாட்டின் இளவரசி நான் ஒருத்தி! ஆதலினால்  
கோட்டை அரசன் எனகைக் கொல்வதற்குச் சட்டமில்லை!  
கோல்வந்தென் என காதற் கொற்றவனகைக் கொல்லவந்தால்,  
சலே விழியாள் யான் எனது சலே வாக் கால் காதத்திடுவனே!  
சாதி உயர்வென்றும், தனத்தால் உயர்வென்றும்,  
போதாக் குறகைக் குப் பொதுத்தொழிலா ளர் சமுகம்  
மெத்த இழிவென்றும், மிகுபெரும் பாலோரனைல் லாம்  
கத்தி முன்கைக் காடிக் காலமெல் லாம் ஏய்த்துவரும்  
பாவி களதைத் திருத்தப் பாவலனே நம் மிருவர்  
ஆவி களையேனும் அர்ப்பணம் செய்வோம்! இதனை  
நெஞ்சார் உன்மலே நேரிழையாள் கொண்டுள்ள  
மிஞ்சுகின்ற காதலின்மலே ஆணையிட்டும் விள்ளுகின்றனே!  
இன்னும் என்ன?" என்றாள். உதாரன் விரைந்தோடி  
அன்னத்ததைத் துக்கியே ஆரத்தழிவினான்.

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:57 -

இன்ப உலகில் இருவர்களும் நாள் கழித்தார்.  
பின்பொருநாள் அந்தப் பெருமாட்டி அங்கமலொம்  
மாறுபடக் கண்டு மனம்பதறித் தோழியர்கள்  
வறே வழியின்றி வந்தனிடம் ஓடியே  
"மன்னவனே! உன் அருமை மங்கை அமுதவல்லி  
தன்னை உதாரணுக்குத் தத்தம் புரிந்தாளோ?  
காதல் எனும் இன்பக் கடலில் குளித்துவிட்ட  
மாதிரியாய்த் தோன்றுகிறாள்; மற்றிதனை மனம்மசை  
சமுகத்தில் விண்ணப்பம் சாதித்தோம்" என்றார்.  
அமுதையுடைய அரசன் அதன் உண்மை  
கண்டறிய வண்டுமன்றோ கன்னிகைமாடத் தருகே  
அண்டியிருந்தான் இரவில் ஆரும் அறியாமல்!  
வந்த உதாரண எழில் மங்கைக்குக் கலையாகு  
தந்து, தமிழில் தனிக் காதலகை கலந்து  
பசினதும், காத் திருந்த பண்ணரசி வலே விழியை  
வீ சினதும், மத்தம் விளதைத் த நடமையும  
கண்டான் அரசன்! கடவுட்தான்! ஆயிரந்தளே  
மண்டலையிலே மாட்டியது போல மனமுள்ளதும்  
மாளிகைக்குச் சன்னொன். மறுநாள் விடியலிலே  
வாளில் விஷம்பிசி வதைத் திருக்கச் சொல்லிவிட்டுச்  
சவேகரசைச் சீ க்கிரம் உதாரணை இழுத்துவர  
ஏவினான். அவ்வாறு இழுத்துவந்தார் வந்தனிடம்.  
இச்சேதி ஊரில் எவரும் அறிந்தார்கள்;  
அச்சமயம் எல்லாரும் அங்குவந்து கட்டிவிட்டார்.  
ஆர்ந்த கவியின் அரசனாயிர் இன்றோடும்  
தீ ரந்ததோ என்று திடுக்கிட்டார் எல்லாரும்.  
ஈடற்ற நற் கவிஞன் இந் நிலைமை, அக்கன்னி  
மாடத்தில் உள்ள எழில் மங்கைக்கும் எட்டியதாம்.  
அங்கே உதாரணிடம் மன்னன் உரகைக்கின்றான்,  
சிங்கா தனத்திலே சேர்ந்து:

"கொற்றவன் பெற்ற குலக்கொடியகை கவி  
கற்க உன்பால் விடுத்துனே - அட  
கற்றம் புரிந்தனையா இல்லையா இதனை  
மட்டும் உரைத்து விடும்!  
வற்றி எடுத்துத்திக்கு முற்றிலுமே சன்னொ  
மவேடி ஆள் பவன் நான் - அட  
இற்றகைக்கு நின்தலை அற்றது! மற்றென்னை  
என்னென்று தானினைத்தாய்?"

வாள்பிடித் தபேவி ஆளுமிராசர் என்  
தாள்பிடித் தகேடப்பார்! - அட  
ஆள்பிடித் தால்பிடி ஒன்றிருப்பாய் என்ன  
ஆணவமோ உனக்கு?  
மீள்வதற்கோ இந்தத் தீ மை புரிந்தனை  
வல்லத் தகுந்தவனோ? - இல்லலை

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:57 -

மாள்வதற்கே இன்று மாள்வதற்கே!" என்று  
மன்னன் உரதைத் திடவதே,

"மாமயில் கண்ட மகிழ்ந்தாடும் முகில்  
வார்க்கும் மழைநாடா! - குற்றம்  
ஆம் என்று நீ யுரதைத் தால்குற்றமே! குற்றம்  
அன்றனில் அவ்விதமே!  
கோமகள் என்னகை குறையிரந்தாள் அவள்  
கொள்ளை வனப்பினிலே - எனகை  
காமனும் தள்ளிடக் காலிட நிற்புக  
கவிழ்ந்தவண்ணம் வீழ்ந்தனே!"

பழகும் இருட்டினில் நானிருந்தனே எதிர்  
பால்நில வாயிரம்போல் - அவள்  
அழகு வளிச்சம் அடித்த தனம்மேல்  
அடியனைச் செய்ததொன்றுமில்லை.  
பிழைபுரிந்தனென்று தண்டனை போடும்முன்  
பெற்று வளர்த்த உன்றன்  
இழைபுரிச் சிறந்திட அமுதவல்லிக் குள்ள  
இன்னல் மறப்பதுண்டோ?"

நொண்டிச் சிந்து

கவிஞன் இவ்வாறு உரதைத் தான் - புவி  
காப்பவன் இடியெனக் கன்னுரைப்பான்:  
"குவிர்த உன் உடற்சதையைப் - பல  
கஃறிட்டு நரிதினனக் கொடுத்து திடுவனே.  
தவந்தனில் ஈன்ற என்பெண் - மனம்  
தாங்குவதில் லையென்றிற் கவலையில்லை!  
நவிலுமுன் பெரும் பிழைக்கே - தக்க  
ராச தண்டனை யுண்டு! மாற்ற முண்டோ?"

அரசனின் புதல்வி அவள் - எனில்  
அயலவனிடம் மனம் அடதை லுண்டோ?  
சரசநிலையி லிருந்தீர் - அந்தத்  
தையலும் நீயும், அத் தருணமதில்  
இருவிழி யாற் பார்த்தனே! - அறி  
விலி, உனதொரு குடி அடியோடே  
விரைவில் என ஆட்சியிலே - ஒரு  
வரே இன்றிப் பெயர்த்திட விதித்து விட்டனே!

கொலனஞர்கள் வருகரு என்றான் - அவன்  
கஃப்பிடு முன் வந்து கஃபிவிட்டார்.  
"சிலையிட இவனை வதைத்தே - சிரசு  
சதேம் புரிக" எனச் சபிப்பிடு முனம்  
மலையினைப் பிளந்திடும் ஓர் - சத்தம்



Written by

Sunday, 24 August 2008 14:57 -

மன்றி விரும்புதல் மந்திரிதான் - முடி  
மன்னனை நோக்கி யுரதைத் திடுவான் - "நீ தி  
அன்றிது மங்கைக் கிழதைத் திருக்கும் தண்டம்;  
அன்னது நீ க்கியருள்க" என்றான்.

என்சீ ர் விரும்புதல்

"காதலனைக் கொல்கைக் களத்துக் கணுப்பக் கண்டுவங்  
கன்னியனை மன்னிக்கக் கட்டைக் கொண்டு  
நீ திநன்று மந்திரியே! அவன் இறந்தால்  
நிலைத் திடும் என உயிரினவும் நினதைத் து விட்டாய்!  
சாதல் எனில் இருவருமே சாதல் வணேட்டும்,  
தவிர்வதெனில் இருவருமே தவிர் தல் வணேட்டும்;  
ஓதுகஇவ் விரண்டி லொன்று மன்னவன் வாய்!  
உயிர் எமக்கு வலெல்லமல்ல!" என்றான் மங்கை.

"என் ஆணை மறுப்பீ ரோ சபையி லுள்ளீ ர்!  
இசைகிடந்த என் சங்கோல் தன்னை வறேற்றார்  
பின்நாணும் படிசும்மா இருப்ப துண்டோ?  
பிழைபுரிந்தால் சகியனே நான்! உறுதி கண்டீ ர்!  
என் ஆணை! என் ஆணை! உதார னோடே  
எதிரிலுறும் அமுதவல்லி இருவர் தம்மைக்  
கன்மீ தி லகேகிடத் திக் கொல்கையெ வீ ர்கள்  
கடிதுசெல்வீ ர்! கடிதுசெல்வீ ர்!" என்றான் மன்னன்.

அவையினிலே அசைவில்லை பசேச்சு மில்லை;  
அச்சுபித்த புதுமைகள் போல் இருந்தார் யாரும்!  
சுவையறிந்த பிறகுணவின் சுகம் சொல் வார்போல்  
தோகையவள் "என் காதல் துரையே களைய!  
எவையும் நம்பைப் பிரிக்கவில்லை; இன்பம் கண்டோம்;  
இறப்பதிலும் ஒன்றானோம்! அநீ தி செய்த  
நவையுடைய மன்னனுக்கு நாட்டும் மக்கள்  
நற்பாடம் கற்பியா திருப்ப தில்லை.

இருந்திங்கே அநீ தியிடை வாழ வணேட்டாம்  
இறப்புலகில் இடையறா இன்பங் கொள்வோம்!  
பருந்தும், கண்மட்டாத நரியும் நாயும்,  
பலிபீட வரிசைகளும் கொடுவாள் கட்டும்  
பொருந்தட்டும்; கொல்கையெய்யும் எதேச்சை மன்னன்  
பொருந்தட்டும்; பொதுமக்கள் ரத்தச் சேற்றை  
அருந்தட்டும்!" என்றான். காதலர்கள் சின்றார்!  
அதன் பிறகு நடந்தவற்றை அறிவிக் கின்றனே:

கொல்கைக் களத்தில் கொல்கைஞர்களும் அதிகாரங்கள்  
கொண்டவரும் காதலரும் ஓர்பால் நின்றார்;  
அலகைகடல் போல் நாட்டார்கள் வீடுபட்டி

அரசனுக்கும் எனக்கும்பொரு வழக்குண்டாக  
அவ்வழக்கைப் பொதுமக்கள் தீர்ப்பதோன்  
சரியின்றனே; ஒப்பவில்லை! இவளும் நானும்  
சாவதென்று தீர்ப்பளித்தான்; சாவவந்தோம்!

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:57 -

ஓரூமனிதன் தவேகைக் கடுஇந்தத் தசேம்  
உண்டென்றால், அத்தசேம் ஒழிதல் நன்றாம்!  
இரூவர் இதோ சாகின்றோம்! நாளைய நீங்கள்  
இரூப்பதும்பெய் என்றெண்ணியிருக்கின்றீர்கள்!

தன்மகளாகக் கனெனையழைத்துக் கவிதை சொல்லித்  
தரச்சொன்னான், அவ்வாறு தருங்கா விந்தப்  
பொன்மகளும் எனக்காதல் எந்திரத்தால்  
புலன்மாற்றிப் போட்டாவிட்டாள்; ஒப்பி விட்டனே!  
என் உயிருக் கழுவில்லை! அந்தோ! என்றன்  
எழுத்தா சித்திரம்போல் இருக்குமிந்த  
மன்னுடல் வெட்டப்படும்மோர் மாபழிக்கு  
மனநடுக்கங் கொள்ளுகின்றனே! இன்னும் களீர;

தமிழறிந்த தால்வநேதன் எனையழைத்தான்;  
தமிழ்க் கவியென்றெனையவளும் காதலித்தாள்!  
அமுதென்று சொல்லுமிந்தத் தமிழ், என்னாவி  
அழிவதற்குக் காரணமா யிருந்ததென்று  
சமுதாயம் நினைத்திடும்மோ? ஐயகோ! என்  
தாய்மொழிக்குப் பழிவந்தால் சகிப்பதுண்டோ?  
உமையென்று வணைக்கின்றனே. மாசில்லாத  
உயர்தமிழை உயிரென்று போற்றுமின்கள்!

அரசனுக்குப் பின்னிந்தத் தபய நாட்டை  
ஆளுதற்குப் பிறந்தோரு பண்ணைக் கொல்ல  
அரசனுக்கோ அதிகாரம் உங்களுக்கோ?  
அவ்வரசன் சட்டத்தையவ்வித்தான்!  
சிரம் அறுத்தல் வநேதனுக்குப் பொழுது போக்கும்  
சிறியகதை! நமக்கெல்லாம் உயிரின் வாதை!  
அரசன்மகள் தன்நாளில் குடிகட் கெல்லாம்  
ஆளுரிமை பொதுவாக் கநினைத்திருந்தாள்!

ஐயகோ சாகின்றாள்! அவளையக் காப்பீர்!  
அழகியென் திருநாடே! அன்பு நாடே!  
வையகத்தில் உன்பெருமையென்னை, நல்ல  
மணிநதியை, உயர்குன்றதைத் தனையென அள்ளிப்  
பெய்யுந்நுஞ் சோலையினதைத் தமிழாற் பாடும்  
பரோவல் தீர்த்ததில்லை! அப்பரோவல்  
மெய்யிதயம் அறுபடவும், அவ்விந்த  
வெள்ளந்தான் வெளிப்படவும் தீர்மானித்தோ?

வாழியென் நன்னாடு பொன்னாடாக!  
வாழியநற் பெருமக்கள் உரிமை வாய்ந்தே!  
வீழியபோய் மண்ணிடையே விண்வீழ் கொள்ளி  
வீழ்வதுபோல் தனித்தாளும் கொடிய ஆட்சி!  
ஏழையினனே கடையிமுறை வணக்கம் செய்தனே!

